

Hvordan frelses vi?

Hvordan kan et menneske blive frelst ifølge kristendommen?
Hvordan kan et menneske få adgang til det evige liv i Guds rige?
Ja, kristendommens svar – det svar som alle medlemmer af folkekirken bekender sig til – er ganske ligetil:

Et menneske kan kun blive frelst ved at gøre sig fortjent til det. Mennesket bliver frelst ved at gøre gode gerninger og derved stå retfærdig over for Gud. Efter dette liv kommer dommen, og dømmes man til at være retfærdig, så kan man komme ind i Guds Rige.

Den vigtigste bekendelse som alle medlemmer af folkekirken er fælles om, er den som hedder ”Den Athanasianske bekendelse”. I den står der om dommen ved Jesu genkomst:

”Ved Hans komme skal alle mennesker opstå med deres legemer, og de skal aflægge regnskab for deres gerninger, og de, som har gjort godt, skal gå ind i det evige liv, men de, som har gjort ondt, til den evige ild.

”Dette er den almindelige tro, og hvis nogen ikke tror den ærligt og fast, vil han ikke kunne blive frelst.”

Denne bekendelse er alle folkekirkemedlemmer fælles om, og alle, der ansættes som præster, skal, når de ordineres, ligge på knæ ved domkirkens alter og ”med den evige dom for øje” love, at de som præster altid vil forkynde i overensstemmelse med denne bekendelse. De skal forkynde, at vi efter livet her på jorden skal dømmes for vore gerninger, således at ”de, som har gjort godt, skal gå ind i det evige liv, men de, som har gjort ondt, til den evige ild.”

Ja, bekendelsen til Guds dom over os efter døden er faktisk selve forudsætningen for alt andet, der forkyndes i kristendommen. Forudsætningen er at vi skal have løn som forskyldt.

Det er, hvad Jesus uafsladeligt forkynder, og det er, hvad Den hellige Skrift uafsladeligt forkynder.

Gud kan kun være retfærdig, og derfor kan han aldrig se igennem fingre med uretfærdigheden. Den skal dømmes og straffes.

Således lyder Jesu truende dom over os, og når den lyder, er der al mulig god grund til at fortvivle og falde på knæ for Gud, således som vi gør det ved alteret i kirken.

Men når vi således falder på knæ foran korset, så kommer Jesus til os og siger, at den straf som vi burde have, den har han taget på sig i vores sted. Han er det stedfortrædende offer.

Vi frelses af gode gerninger, det er blot ikke gerninger, vi selv har udført, men den gerning, han har udført i vores sted og som i de hellige sakramenter, dåb og nadver, bliver til vore gerninger.

Vi skulle korsfæstes, men Jesus blev det i stedet for os. Ved dåben og alterbordet bliver Jesu gerning til vores gerning, og vi kommer i Jesu navn til at stå retfærdige for Gud. Vi frelses, fordi det, som Paulus siger, ikke længere er os som lever, men Kristus der lever i os.

Derfor er det uden betydning om vi har været kristne i 50 år eller blev det for 2 minutter siden. Det er jo ikke os som skal optjene lønnen, vi skal blot modtage den løn Jesus har indtjent til os.

Derved sker retfærdigheden fyldest.

Og derved viser kærlighedens og lovens Gud sig at være en og den samme. Den retfærdige og urokkelige lovgiver viser sig at være den samme som den kærlige Fader med det blødende hjerte, og den dømmende Søn ved Faderens højre hånd viser sig at være den samme som den kærlige broder, der ofrer sig i vores sted.

Gud ser ikke igennem fingre med synden. Gud bøjer ikke lovens ord. Loven er tværtimod så urokkelig at Jesus må lade sig knuse under loven for at frelse os.

Han ofrede sig for os. Han skænkede sit liv til os. Derved viste han hvad kærlighed er. Fra korset stammer ethvert glimt af kærlighed, der har været i verden.

I Guds villighed til at ofre sig eksisterede korset allerede ved verdens skabelse, og derved er det ved korsets kærlighed, at mennesket blev skabt. Uden korset ville vi være umælende bæster.

Og hvad skal man så gøre, når man ufortjent får en sådan gave?

Ja, man skal naturligvis modtage den og sige tak. Og det er hvad vi gør ved den hellige og ophøjede kristne gudstjeneste.

Vi synger tak til Faderen som vores Skaber, Sønnen som vores Dommer og Frelser og Helligånden som vores Helliggører.